Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Σημειούμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθοῦς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαυβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ον | *Ἐν Ἀθήναις 27 Μαΐου 1917* | *Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 26*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ὀκτὼ μέρες βάσταξαν ἡ διάφορες αὐτὲς ἐργασίες. Ἐτελείωσαν δηλαδὴ πρὶν γίνῃ ἡ μεταμόρφωσις στὸν σωρὸ τῶν πυριτῶν. Καὶ οἱ ἄποικοι ἐπωφελήθηκαν γιὰ νὰ κατασκευάσουν ἐν τῷ μεταξὺ μερικὰ δοχεῖα ἀπὸ ἄργιλλο καὶ νὰ κτίσουν μὲ τοῦβλα ἕναν ἰδιαίτερο φοῦρνο, ποῦ θὰ τοὺς ἐχρειάζετο γιὰ τὸ καθάρισμα τοῦ θειϊκοῦ σιδήρου. Ἐτελείωσε κι' αὐτὸς ὡς τὴς 18 Μαΐου, συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὴ χημικὴ ἐργασία. Οἱ ἄποικοι εἶχαν γίνῃ οἱ καλλίτεροι ἐργάτες τοῦ κόσμου. Ἡ ἀνάγκη τοὺς ἔκαμε.

Μὲ τὸ ψήσιμο, ὁ σωρὸς τῶν πετρῶν εἶχε μεταβληθῆ εἰς θειϊκὸν σίδηρον, θειϊκὸν ἀλουμίνιον, στλίγνιον, κάρβουνο καὶ στάκτη. Τὰ πῆραν ὅλ' αὐτὰ ἀνάπατα καὶ τὰ ἔβαλαν σὲ μιὰ γούρνα γεμάτη νερό. Τὰνακάτεψαν καλὰ κ' ἔπειτα τάφησαν νὰ κατακαθήσουν. Τέλος τὰ ἐσούρωσαν καὶ ἀπέκτησαν ἔτσι ἕνα ὑγρὸ καθαρό, μιὰ διάλυσι θειϊκοῦ σιδήρου καὶ θειϊκοῦ ἀλουμινίου, ἐπειδὴ τὰ ἄλλα συστατικὰ εἶχαν μείνῃ ἀδιάλυτα.

Ὅταν τὸ ὑγρὸ αὐτὸ ἐξατμίσθη ἐν μέρει, ἐσχηματίσθησαν κρύσταλλοι θειϊκοῦ σιδήρου. Αὐτοὺς τοὺς ἐπῆραν κ' ἄφησαν τὸ ὑπόλοιπο ὑγρὸ ποῦ δὲν εἶχε ἐξατμισθῆ καὶ ποῦ περιεῖχε μόνο τὸ θειϊκὸν ἀλουμίνιον.

Τώρα, ἀπὸ τοὺς κρυστάλλους ἐκείνους, ὁ Κύρος Σμὶθ ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ θειϊκὸν ὀξύ. Τοὺς ἔβαλε λοιπὸν μέσα στὰ δοχεῖα ποῦ εἶχαν κατασκευάσῃ ἐπίτηδες καὶ τοὺς ἐφούρνισε. Καὶ ὡς τὴς 20 Μαΐου, σὲ δώδεκα δηλαδὴ ἡμέρες, ἡ ἐργασία εἶχε τελειώσῃ. Τὸ θειϊκὸν ὀξὺ ἀναδόθηκε σὲ ἀτμούς, ποῦ ἐπυκνώθηκαν ὕστερα κ' ἐσχημάτισαν ἕνα ὑγρό. Ἔτσι ὁ Κύρος Σμὶθ εἶχε στὴ διάθεσί του τὴν πολύτιμη οὐσία ποῦ τοῦ ἐχρειάζετο, γιὰ νὰ ποκτήσῃ καὶ ἀζωτικὸν ὀξύ. Αὐτὸ πιὰ δὲν ἦταν δύσκολο. Ἀνακάτεψε ἁπλῶς τὸ θειϊκὸν μὲ νίτρον κ' ἔκαμε ἀζωτικὸν ὀξύ. Μὰ τί τὸ ἤθελε κι' αὐτό; Δὲν εἶχε πῆ τίποτα στοὺς συντρόφους του. Μόνος του, παράμερα, σχεδὸν κρυφά, τὸ ἀνακάτεψε μὲ γλυκερίνῃ κι' ἀπέκτησε ἕνα ὑγρὸ ὑποκίτρινο καὶ λιπαρό. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἐργασία ἔγεινε μακρυὰ ἀπὸ τὰ Καμίνια, ἐπειδὴ ὑπῆρχε φόβος ἐκρήξεως. Εὐτυχῶς δὲν συνεβῆ κανένα κακὸ κι' ὁ Κύρος Σμὶθ γύρισε ἀπὸ κεῖ μὲ μιὰ φιάλη, ποῦ τὴν ἔδειξε στοὺς φίλους του, λέγων ἁπλῶς:

— Ὁρίστε καὶ νιτρο-γλυκερίνη!

Ἦταν πραγματικῶς ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἐκρηκτικὴ οὐσία, ποῦ ἔχει δεκαπλασία δύναμι ἀπὸ τὴν κοινὴ πυρίτιδα, ἀλλὰ ποῦ ἀπαιτεῖ μεγάλες προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ γίνωνται δυστυχήματα. Σήμερα τὴν ἀνακατεύουν μὲ ἄργιλλο ἢ μὲ ζάχαρι καὶ τὴ μεταβάλλουν σὲ δυναμίτιδα, ποῦ εἶνε λιγώτερο ἐπικίνδυνη. Ἄλλα τότε ἀχόμη ἡ δυναμῖτις δὲν ἦταν γνωστή.

— Καὶ μ' αὐτὸ τὸ γιατρικὸ θὰνατινάξωμε τοὺς βράχους μας; ρώτησε ὁ Πέγκροφ μὲ ἀρκετὴ δυσπιστία.

— Ναί, φίλε μου, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Καὶ ἴσα-ἴσα, ἐπειδὴ ὁ γρανίτης εἶνε σκληρὸς καὶ θὰντισταθῆ πολὺ στὴν ἔκρηξι, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε μεγαλήτερο.

— Καὶ πότε θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτό, κύριε Σμὶθ;

— Αὔριο, μόλις κάμωμε μιὰ τρύπα στὸ βράχο...

— Βάρδα φουρνέλλο! ἐφώναξε ὁ ναύτης φαιδρά.

Τὴν ἄλλη μέρα, 21 Μαΐου, πρωί-πρωί, οἱ ἄποικοι ἐπῆγαν στὴ μύτη ἐκείνη ποῦ ἐσχημάτιζε ἡ ἀνατολικὴ ὄχθη τῆς λίμνης Γκρέντ, πεντακόσια μόνο βήματα ἀπὸ τὴν ἀ-

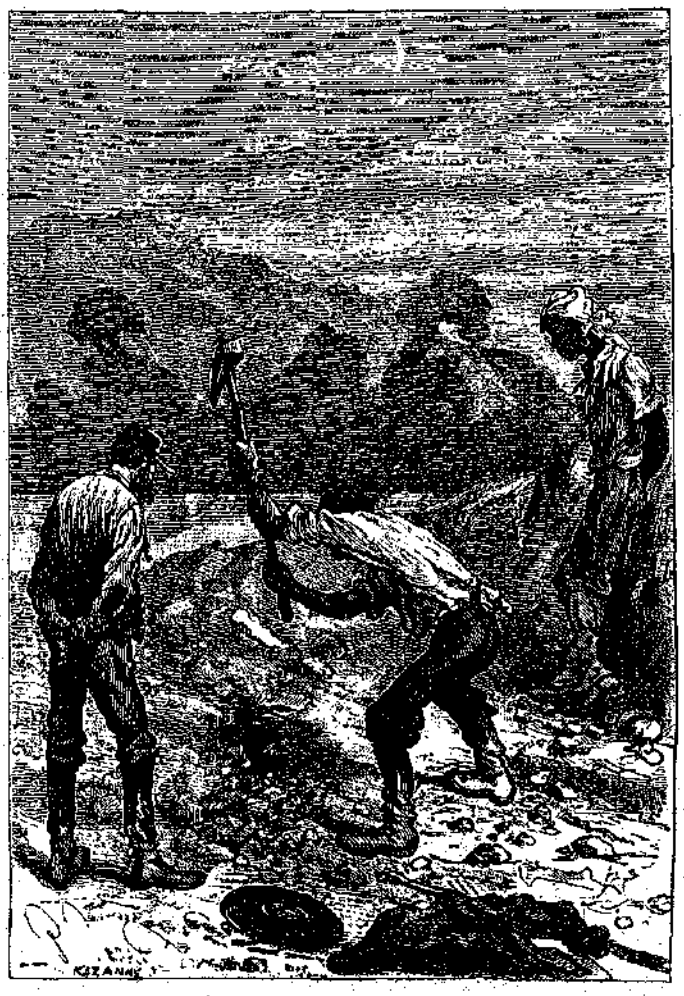

«Ὁ Πέγκροφ, ὡπλισμένος μὲ μιὰ δίνελλα...» (Σελ. 206, στ. α').

κτή. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος, τὸροπέδιο ἦταν χαμηλότερο ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν, ποῦ ἐκρατοῦντο ἀπὸ τὸ γρανίτινό τους πλαίσιο. Αὐτὸ τὸ πλαίσιο ἐπρόκειτο τώρα νὰ σπάσουν. Τότε τὰ νερὰ θὰ ἐξέφευγαν καὶ θὰ ἐσχημάτιζαν ἕνα ρυάκι, ποῦ θὰ ἔτρεχε λίγο στὴ γυρτὴ ἐπιφάνεια τοῦ ὀροπεδίου κι' ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἔπεφτε κάτω, στὴν ἀκρογιαλιά.

Ὁ Πέγκροφ, ὡπλισμένος μὲ μιὰ δίκελλα, ποῦ τὴν ἐχειρίζετο μὲ δύναμι καὶ δεξιότητα, ἄρχισε νὰ κτυπᾷ τὸν γρανίτη. Ἡ ἐργασία βάσταξε πολύ, γιατὶ ἔπρεπε νὰνοιχθῇ μιὰ τρύπα γιὰ δέκα τουλάχιστο λίτρες νιτρογλυκερίνης. Ἀλλὰ ἐβοήθησε κι' ὁ Ναὸ κι' ὡς τὴς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα τὸ φουρνέλλο ἦταν ἕτοιμο.

Ἀλλὰ πῶς θὰ ἔβαζαν φωτιὰ στὴ νιτρογλυκερίνη; Ἂν τὴν ἄναβαν ἁπλῶς, θὰ ἐκαίγετο χωρὶς ἔκρηξι. Γιὰ νὰ ἐκραγῇ ἡ νιτρογλυκερίνη, πρέπει νὰ κτυπηθῇ μὲ δύναμι, γι' αὐτὸ στὰ φουρνέλλα μεταχειρίζονται φυσεκάκια μὲ βαμβακοπυρίτιδα. Ἡ μιὰ ἔκρηξις δηλαδὴ φέρνει τὴν ἄλλη. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν εἶχε τέτοια οὐσία στὴ διάθεσί του, ἐσκέφθηκε ἄλλο μέσον: νὰ κτυπήσῃ μ' ἕνα σφυρὶ λίγες σταγόνες νιτρογλυκερίνης, ἐκεῖ ἐπάνω στὸ χεῖλος τῆς γεμάτης τρύπας. Ποιὸς ὅμως θὰ ἔβαινε αὐτὴ τὴ σφυριά, ποῦ θὰ τὸν ἀνατίναζε στὸν ἀέρα; Ἀπλούστατα, ἡ σφυριὰ θὰ ἔπεφτε μονάχη της. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ φουρνέλλο, ἔστησαν τρία ξύλα κ' ἐσχημάτισαν σὰ μιὰ πυραμίδα. Ἀπὸ τὴν κορυφὴ αὐτῆς τῆς πυραμίδος ἐκρέμασαν μὲ σχοινὶ ἀπὸ ξερὸ χορτάρια, βουτημένα σὲ θειάφι, ἕνα σίδερο βαρύ. Ἓν ἄλλο θειαφόσχοινο, μακρύτερο, τὸ ἕνωσαν μὲ τὸ πρῶτο καὶ ἄφισαν τὴν ἄκρη του νὰ πέσῃ κάτω, νὰ συρθῇ στὸ ἔδαφος, ὡς ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ φουρνέλλο. Αὐτὴ τὴν ἄκρη θἄναβαν καὶ θἄφευγαν. Κ' ὅταν, σιγὰ-σιγά, ἡ φωτιὰ τοῦ θειαφόσχοινου θὰ ἔφθανε ὡς τὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδος, ὡς τὸ ἄλλο σχοινὶ ποῦ κρατοῦσε κρεμασμένο τὸ σίδερο, αὐτὸ θὰ κόβουνταν ἀμέσως, τὸ βάρος θἄπεφτε, θὰ κτυποῦσε μὲ δύναμι τὴς σταγόνες τῆς νιτρογλυκερίνης ἀπάνω στὸ γρανίτη κ' ἡ ἔκρηξις θὰ ἐγίνετο.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε ὅλη αὐτὴ ἡ προετοιμασία, ὁ Ἴδιος ὁ Κύρος Σμὶθ ἔβαλε φωτιὰ στὸ φυτίλι κ' ἐγύρισε μὲ τοὺς συντρόφους του στὰ Καμίνια. Εἶχε λογαριάσῃ ὅτι θὰ ἐχρειάζοντο εἰκοσιπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ νὰ καῇ τὸ φυτίλι ὡς ἐκεῖ ποῦ ἐνώνετο μὲ τὸ ἄλλο σχοινί. Καὶ πραγματικῶς, ὕστερ' ἀπὸ εἰκοσιπέντε λεπτά, ἀκούσθηκε ἕνας κρότος τρομακτικός, ἀπερίγραπτος, κι' ὅλο τὸ νησὶ ἐσείσθη ἀπὸ τὰ θεμέλιά του. Ἕνας τεράστιος σωρὸς ἀπὸ πέτρες τινάχθηκε ψηλά, σὰν ἀπὸ κρατῆρα ἡφαιστείου. Οἱ βράχοι τῶν Καμινιῶν ἐτραντάχθηκαν κι' οἱ ἄποικοι, ἂν καὶ δυὸ μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὸ φουρνέλλο, ἔπεσαν χάμω.

Σηκώθηκαν εὐθύς, ἀνέβηκαν στὴν Τερψιθέα κ' ἔτρεξαν στὸ μέρος ὅπου εἶχε γίνῃ ἡ ἔκρηξις.

— Οὐρρά!.. ἐφώναξαν ὅλοι.

Τὸ γρανίτινο πλαίσιο τῆς λίμνης εἶχε σπάσῃ. Ἕνα γάργαρο νερὸ ἐξέφευγε μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὸ πλατὺ ἄνοιγμα, ἔτρεχε ἀφρισμένο στὸ ὀροπέδιο, ἔφθανε ὡς τὸ χεῖλός του κι' ἀπὸ κεῖ,—ἀπὸ ἕνα ὕψος τριακοσίων ποδιῶν,—ἐκρημνίζετο κάτω στ' ἀκρογιαλιά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ὁ Πέγκροφ δὲν ἀμφιβάλλει πιὰ γιὰ τίποτα! —Τὸ παλιὸ μεταγγιστῆρι τῆς λίμνης.— Δρόμος μέσα στὸ χρανίτη.—Ὁ Τὸπ χάνεται.—Ἡ κεντρικὴ σπηλιά.—Πάλι μυστήριο!—Ἡ ἐπιστροφή.

Τὸ σχέδιο τοῦ Κύρου Σμὶθ εἶχ' ἐπιτύχῃ. Κατὰ τὴ συνήθειά του ὅμως, δὲν ἔδειχνε τὴν εὐχαρίστησί του. Μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα κάπου, ἔμενε ἀκίνητος.

Ὁ Χάρμπερτ ἦταν κατενθουσιασμένος. Ὁ Ναὸ χοροπηδοῦσε. Κι' ὁ Πέγκροφ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του κ' ἐμουρμούριζε:

— Μηχανικὸς μιὰ φορά!..

Ἡ νιτρογλυκερίνη εἶχε κάμῃ καλὰ τὴ δουλειά της, πραγματικῶς. Ὁ ὄγκος τοῦ νεροῦ ποῦ ἐχύνετο ἀπὸ τὸ καινούργιο αὐτὸ μεταγγιστῆρι, ἦταν τριπλάσιος ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ ἀδειαζε ἀπὸ τὸ παλιό. Σὲ λίγο λοιπὸν ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης θὰ ἐχαμήλωνε τοὐλάχιστο δυὸ πόδια.

Οἱ ἄποικοι γύρισαν στὰ Καμίνια γιὰ νὰ πάρουν δίκελλες, λοστούς, σχοινιά, τσακμάκια καὶ ὄσκα. Ἔπειτα ξανανέβηκαν στὸ ὀροπέδιο. Ὁ Τὸπ τοὺς ἀκολουθοῦσε.

Ἐκεῖ ποῦ πήγαιναν, ὁ ναύτης δὲν μπόρεσε νὰ μὴν 'πῇ στὸν μηχανικό:

— Τὸ ξέρετε, κύριε Σμίθ, ὅτι μ' αὐτὸ τὸ γιατρικό, θὰ μποροῦσαμε νἀνατινάξωμε ὅλο τὸ νησί μας;

— Τό νησὶ μόνο; ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Καὶ μιὰ ἤπειρο, κι' ὅλας τὰς ἠπείρους, κι' ὅλη τὴ γῆ. Εἶνε ζήτημα ποσοῦ.

— Αὐτὴ ἡ νιτρογλυκερίνη, ξαναρώτησε ὁ ναύτης, δὲν θἄκανε καὶ γιὰ τὰ τουφέκια μας;

— Ὄχι. Μποροῦμε ὅμως νὰ κάμωμε πυρίτιδα, τώρα ποῦ ἔχομε ἄζωτικὸν ὀξύ, νίτρο, θειάφι καὶ κάρβουνο. Δυστυχῶς, μᾶς λείπουν τὰ τουφέκια...

— Ὤ,κύριε Σμίθ!.. μὲ λίγη καλὴ θέλησι, γίνονται κι' αὐτά.

Ὡρισμένως ὁ Πέγκροφ εἶχε σβύσῃ τὴν λέξι «ἀδύνατον» ἀπὸ τὸ λεξικὸ τῆς νήσου Λίγκολν!

Οἱ ἄποικοι ἐπῆγαν τώρα κατευθεῖαν στὸ παλιὸ μεταγγιστῆρι, στὴν τρύπα ἐκείνη, ποῦ σὲ λίγο θὰ ἐφανερώνετο. Κ' ἐπειδὴ τὰ νερὰ δὲν θἄπεφταν πιὰ ἐκεῖμέσα, θὰ ἦταν εὔκολο νὰ ἐξετάσουν τὸ ἐσωτερικό της.

Πραγματικῶς, στὴ γρανίτινη ὄχθη τῆς λίμνης, καὶ τώρα ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, παρουσιάσθηκε ἡ περίφημη τρύπα. Εἶχε πλάτος εἴκοσι περίπου ποδιῶν, ἄλλα ὕψος μόνο δύο, κ' ἐμοιαζε μὲ στόμιο ὀχετοῦ στὴν ἄκρη κανενὸς πεζοδρομίου. Οἱ ἄποικοι δὲν μποροῦσαν νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἀλλὰ ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Ναὸ ἔπιασαν τὴς δίκελλες καὶ σὲ μιὰ ὥρα τῆς ἔδωσαν καὶ τὸ ὕψος ποῦ ἐχρειάζετο.

Ὁ μηχανικὸς ἐπλησίασε τότε κ' εἶδε, ὅτι τὸ μεταγγιστῆρι αὐτό, ὁ ὀχετὸς νὰ ποῦμε, στὴν ἀρχή του τουλάχιστο, δὲν προχωροῦσε κατακάθετα, ἀλλὰ μὲ μιὰ κλίσι τριάντα ἢ τριανταπέντε μοιρῶν. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ καταιβοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα καί, ἂν ἐξακολουθοῦσε ἔτσι, νὰ φθάσουν ὡς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Καὶ ἂν, ὅπως ἦταν πολὺ πιθανό, ὑπῆρχε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γρανίτινου ὀγκου καμμιὰ μεγάλη κοιλότης, θὰ εὕρισκεν ἴσως τρόπο νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν.

— Λοιπόν, κύριε Σμίθ; τί στεκόμαστε; ρώτησε ὁ Πέγκροφ, ἀνυπόμονος νὰ χωθῇ σ' ἐκεῖνο τὸν ὀχετό. Νά, ὁ Τὸπ μᾶς ἐπρόλαβε!

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νἄχωμε καὶ φῶς, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ. Ἂς κόψῃ ὁ Νὰὸ λίγα δαδιά.

Ὁ Νὰὸ ἔτρεξε τότε στὴς ὄχθες τῆς λίμνης, ὅπου ἦταν πεῦκα καὶ ἄλλα διάφορα ρητινώδη δένδρα, ἔκοψε ἀπ' αὐτὰ κάμποσα κλαδιά, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χάρμπερτ τὰ ἔκαμε σὰ λαμπάδες καὶ τἄναψε μὲ τὰ τσακμάκια. Οἱ ἄποικοι, μ' αὐτὰ τὰ φῶτα, μπῆκαν στὴ σκοτεινὴ τρύπα.

Καὶ νὰ κάτι ποῦ δὲν τὸ περίμεναν: Ἡ διάμετρος αὐτῆς τῆς τρύπας μεγάλωνε ὁλόενα· ὥστε ἅμα προχώρησαν λίγο, οἱ φίλοι μας μποροῦσαν νὰ κατεβαίνουν ὄρθιοι. Τὰ γρανίτινα τειχώματα, δουλευμένα τόσον καιρὸ ἀπὸ τὰ νερὰ ποῦ ἔπεφταν ἐκεῖ-μέσα, εἶχαν γίνῃ πολὺ γλυστερὰ κ' οἱ ἄποικοι ἔπρεπε νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα γλυστρήματα. Ἐδέθηκαν λοιπὸν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο μ' ἕνα σχοινί, ὅπως τὸ κάνουν οἱ ὀρειβάτες. Εὐτυχῶς, κάποια ἐξογκώματα τοῦ γρανίτη, ποῦ ἐσχημάτιζαν ἀληθινὰ σκαλιά, ἔκαναν τὴν κατάβασι εὐκολώτερη. Σταλαγματιές, κρεμασμένες ἀκόμη στὰ τοιχώματα, ἔλαμπαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὸ φῶς τῶν δαδιῶν, ποῦ θἄλεγες ὅτι ὁ ὑπόγειος ἐκεῖνος διάδρομος ἦταν στολισμένος μὲ ἀναρίθμητους σταλακτίτες.

Ὁ Κύρος Σμὶθ παρατήρησε προσεκτικὰ τὸν μαῦρο γρανίτη τῶν τοιχωμάτων. Δὲν εἶχε οὔτε ἕνα σχίσιμο, οὔτε μιὰ χαραμματιά. Ἕνας ὄγκος στερεώτατος, συμπαγής, σφικτός, σκληρός. Ὁ ὑπόγειος λοιπὸν ἐκεῖνος διάδρομος ἐφαίνετο ἀρχαῖος ὅσο καὶ τὸ νησί. Δὲν τὸν εἶχαν σκάψῃ λίγο-λίγο τὰ νερά. Τὸν εἶχε κάμῃ ὁ Πλούτων καὶ ὄχι ὁ Ποσειδῶν.

Οἱ ἄποικοι κατέβαιναν σιγὰ-σιγά, κι' ὄχι χωρὶς κάποια συγκίνησι, στὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα βάθη, ποῦ πρώτη βέβαια φορὰ τὰ ἐπεσκέπτετο ἄνθρωπος. Δὲν μιλοῦσαν, ἐσυλλογίζοντο... Κ' ἡ συλλογή τους ἦταν τώρα μήπως κἀνένα τεράστιο ὀκτάποδι ἢ ἄλλο φοβερὸ κεφαλόποδο κατοικοῦσε στὸ ὑπόγειο ἐκεῖνο, ποῦ ἔβγαζε στὴ θάλασσα. Ἔπρεπε νὰ προσέχουν...

Ἂς εἶνε· ὁ Τὸπ πήγαινε πάντα μπροστὰ καὶ μποροῦσαν νὰ εἶνε βέβαιοι, ὅτι μόλις ἔβλεπε τίποτα ὕποπτο, θὰ τοὺς εἰδοποιοῦσε.

Ἀφοῦ κατέβηκαν ἕνα διάστημα ὡς ἑκατὸ πόδια, ὁ Κύρος Σμὶθ ἐστάθηκε κ' οἱ σύντροφοί του, ποῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν, τὸν ἐπλησίασαν. Στὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ διάδρομος ἄνοιγε κ' ἐσχημάτιζε σὰ μιὰ μικρὴ σπηλιά. Σταλαγματιὲς νεροῦ ἔκερταν ἀπὸ τὸν θόλο της, τελευταῖα ἴχνη τοῦ χειμάρρου, ποῦ βροντοῦσαν ὡς πρὸ ὀλίγου ἐκεῖ-μέσα, κι' ὁ ἀέρας, ὑγρός, δὲν εἶχε καμμιὰ μυρωδιὰ μούχλας ἢ σαπίλας, ὅπως συνήθως στὰ ὑπόγεια καὶ στὰ πηγάδια.

— Νὰ μιὰ ὡραία σπηλιά, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, καλὰ κρυμμένη, πολὺ προφυλαγμένη, ἀλλὰ... ἀκατοίκητη.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Γιατί εἶνε μικρὴ καὶ σκοτεινή.

— Δὲν μποροῦμε νὰ τὴν ἀνοίξωμε, νὰ τὴ μεγαλώσωμε, καὶ νὰ τῆς κάμωμε παράθυρα, γιὰ νἀερίζεται καὶ νὰ φωτίζεται; ρώτησε ὁ Πέγκροφ, ποῦ δὲν ἀμφέβαλλε πιὰ γιὰ τίποτα.

Ἂς προχωρήσωμε εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ. Παρακάτω μπορεῖ νὰ βροῦμε κάτι καλλίτερο.

— Κ' εἴμαστε ἀκόμη στὸ τρίτο τοῦ ὕψους, ἐπρόσθεσε ὁ Χάρμπερτ.

—Περίπου, ἐβεβαίωσε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Τόπ; ρώτησε ἄξαφνα ὁ Νάὸ, διακόπτων τὸν κύριό του.

Ἔψαξαν τὴ σπηλιά. Ὁ σκύλος δὲν ἦταν ἐκεῖ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ

Πουλάκι, ἐνῷ χαμοπετᾷς,
Τὸν τυφλοπόντικα ρωτᾷ:
—Τί τόσο βιάζεσαι καὶ σκάβεις;
Μονάχος τὸ κορμί σου θάβεις;
Τόσο σ' ἀρέσει τὸ σκοτάδι;
Ποῦ πᾷς...τυφλός νὰ ζῇς; στὸν Ἅδη;
—Κάλλιο, πουλάκι μου, θαμμένος,
Παρ' ἀπὸ ἀγρίμια...πεθαμένος!

Μὰ βιαστικὸ μὲ βλέπεις τόσο,
Γιατ' εἶνε ἀνάγκη νὰ γλυτώσω
Καὶ τὰ παιδάκια ποῦ,.. θὰ κάνω
Τυφλὰ τυφλά, μὴν τὰ πεθάνω
Στὸν κόσμο ἐτοῦτο τόν,.. ἐπάνω!»

Σ' ἐμένα, φίλοι, τέτοιοι πρέπουν,
Χωρὶς νὰ βλέπουν ποῦ προβλέπουν!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΛΑΜΠΑ ΤΟΥ ΛΑΔΙΟΥ

Ἀδαπηοί μου,

Ὑ'Ο πραγμάτων αἰσθάνομαι περισσότερο τὴν ἐλλειψι αὐτὸ τὸν καιρὸ: τοῦ ψωμιοῦ καὶ τοῦ γκαζιοῦ. Δὲν ἔτυχε νὰ ἔχω στὸ σπίτι μου ἐγκατάστασι ἠλεκτρικοῦ κ' ἐπειδή, καθὼς ξέρετε, μᾶς τελείωσαν τὰ κάρβουνα, καὶ τὸ γκάζι, —τὸ μόνο ποῦ εἶχα, — ἐκόπη, ὑποχρεώθηκα νὰ μεταχειριοθῶ ἄλλου εἴδους φωτισμό, ὄχι βέβαια καλλίτερο. Γιατί ἐκεῖνες τῆς ἡμέρες, ποῦ ἐσταμάτησε τὸ ἐργοστάσιο τοῦ γκαζιοῦ, οὔτε πετρέλαιο ὑπῆρχε, οὔτε σπίρτο. Ἡ ἀσετυλίνη πάλι μοῦ μυρίζει καὶ μὲ θαμπώνει. Ὅσο γιὰ τὴ θαλίνη, αὐτὴ δὲν εἶχε ἐφευρεθῆ, οὔτε δὲν ξέρω ποιὰ ἄλλη νέα φωτιστικὴ ὕλη. Ἀγόρασα λοιπὸν ἀπλούστατα ἕνα τετράφωτο λύχνο, — ἀπ' αὐτοὺς ποῦ τοὺς ἐφώναζαν στὸ δρόμο οἱ πωλητὲς «τὰ νέα ἠλεκτρικά», — κ' ἐκαθάρισα μιὰ παλιά, ξεχασμένη λάμπα τοῦ λαδιοῦ, ποῦ τὴν μεταχειριζόμουν μιὰ φορὰ γιὰ νἄχω πιὸ γλυκό, πιὸ ἄβλαβο φῶς, ἀλλὰ ποῦ γρήγορα τὴ βαρέθηκα γιὰ τὴ φασαρία της καὶ τὴν κατήργησα.

Ἡ φασαρία της εἶνε καὶ τώρα ἡ ἴδια· ἂν κοτῶ ἔμως, ἂς τὴν καταργήσω! Μὲ τί θὰ τὴν ἀντικαθιστοῦσα; Ποιὰ λάμπα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ καὶ τοῦ γκαζιοῦ, δὲν ἔχει φασαρία;.. Ἔκανα πρῶτα ἔ τ σ ι μ ι ά, γύριζα ἕνα κλειδί, ἄναβα ἕνα σπίρτο, κ' εἶχα τὸ φῶς μου. Μποροῦσα νὰ τὸ ἀνάβω καὶ νὰ τὸ σβύσω εἴκοσι φορὲς τὴ βραδυά. Μποροῦσα ἀκόμη νὰ τὸ ξεχνῶ κι' ἀναμμένο ὅλη νύκτα, χωρὶς ἄλλο κίνδυνο ἀπὸ τὸ νὰ πληρώσω τὸ γκάζι. Τώρα πρέπει νὰ φτύνω αἷμα... Φέρε λάδι, φέρε φυτίλια, ξεφτύλισε, σκούπισε... τὸ νοῦ σου γιατὶ τρέχει... ἄ, γέμισαν τὰ ντεπόζιτα... ἆ, τὸ φυτίλι τελείωσε... ἆ, δὲν δουλεύει ὁ μηχανισμός, ἄ, κάνει καυτρίλα, ἄ, σκοτεινιάζει, ἆ, σβύνει!.. Ἔτσι παιδεύομαι μὲ τὴ λάμπα μου. Χρειάζεται μιὰ ὥρα ὡς νὰ ἑτοιμασθῆ καὶ νἀναφθῆ. Ἀκόμη καὶ τὸ σβύσιμό της ἔχει φασαρία, γιατὶ πολλὲς φορὲς εἶνε ἀνάγκη νὰ σκεπασθῆ τὸ γυαλί, γιὰ νὰ μὴ φουντώσῃ ἡ κάμαρα ἀπὸ τὸν πνιγηρὸ καπνὸ τῆς καυτρίλας. Μπελᾶς τελοσπάντων ἀπερίγραπτος!

Πολλὲς φορές, ἐνῷ βασανίζομαι ἔτσι μὲ τὴ λάμπα μου, — ποῦ τὸ μόνο της καλὸ εἶνε ὅτι, ὅταν δὲν ἔχῃ τὰ μπορίνια της, φέγγει γλυκὰ καὶ δὲν κουράζῃ τὰ μάτια,— συλλογίζομαι πόσο βασανίζουνταν οἱ πάπποι μας, οἱ πατέρες μας ἀκόμη, ποῦ ζοῦσαν πρὶν γίνουν ἡ τελευταῖες ἐφευρέσεις κ' εὐκολίες. Ἀλλὰ δὲν τὸ καταλάβαιναν, καὶ γι' αὐτὸ ἦσαν τόσο εὐτυχισμένοι, ὅσο καὶ 'μεῖς ποῦ τὰ ἔχομε—δηλαδὴ ποῦ τὰ εἴχαμε ὡς χθὲς—ὅλα. Γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ κανείς, πρέπει νὰ τὰ χάσῃ μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ ἔξαφνα ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ ἢ τὸ γκάζι στὴ λάμπα τοῦ λαδιοῦ ἢ στὸ λυχνάρι, κι' ἀπὸ τὰ σουηδικὰ σπίρτα στὰ τσακμάκια τοῦ Πέγκροφ. Συλλογίζομαι ὅμως καὶ κάτι ἄλλο: δὲν μᾶς κακοσυνήθισε ἀρά γε αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς καὶ δὲν μᾶς ἔκαμε πολὺ δύσκολους, πολὺ ἀπαιτητικούς, πολὺ μή-μοῦ-ἄπτου καὶ ἀρκετὰ ὀκνηρούς; Οἱ πάπποι μας κ' οἱ πατέρες μας, παραδείγματος χάρι, δὲν πιστεύω νὰ πνίγουνταν ἔτσι καὶ νἀθῆναν ἀπὸ λίγο καπνὸ καυτρίλας, οὔτε θὰ εἶχαν τὴν ἀξίωσι νἀνάβουν τὸ φῶς ὅλης τῆς βραδιᾶς, νἀντικαθιστοῦν δηλαδὴ τὸν ἥλιο, γυρίζοντας ἁπλούστατα, ὀκνηρότητα, ἕνα κλειδί. Αὐτὰ τὰ μ α γ ι κ ὰ οὔτε τὰ ἤξεραν, οὔτε τὰ θεωροῦσαν ἀπαραίτητα στὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς. Δὲν τοὺς ἔνοιαζε ἂν ἐκοπίαζαν καὶ λιγάκι γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὸ λυχνάρι τους. Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται, ἔλεγαν πάντα καὶ γιὰ κάθε τί.

Ἐμεῖς ὄχι! Ἐννοοῦμε νὰ κάνωμε ἔ τ σ ι μ ι ά, καὶ νὰ τἄχωμε ὅλα. Μᾶς κακοσυνήθισε ὁ πολιτισμὸς μὲ τὴς τόσες του εὐκολίες. Ἠλεκτρικὰ τράμ, αὐτοκίνητα, τηλέφωνα, γραφομηχανές, ἠλεκτρικὰ φῶτα, κουζίνες καὶ καμινέττα μὲ γκάζι, χιλίων λογιῶν μηχανές, μᾶς ἔκαμαν νὰ θέλωμε τὸ κάθε τι στὴ στιγμὴ καὶ χωρὶς κανένα κόπο. Ἔ τ σ ι μ ι ά, καὶ νὰ μιλοῦμε μὲ τὸ φίλο μας, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πόλεως ἢ στὴν ἄλλη πόλι! Ἔ τ σ ι μ ι ὰ καὶ νὰ φωτίζεται ὅλο τὸ σπίτι! Ἔ τ σ ι μ ι ά, καὶ νἀνάβει ἡ κουζίνα! Ἔ τ σ ι μ ι ὰ καὶ νὰ γεμίζῃ ἕνα καταιβατὸ μὲ γράψιμο σὰν τοῦ τύπου! Ἔ τ σ ι μ ι ὰ καὶ νὰ βρισκόμαστε ἀπὸ 'δῶ στὴν Ἀλυσίδα! Ὅλα μὲ τὸ ἔ τ σ ι μ ι ά...

Αὐτὰ συλλογίζομαι πολλὲς φορὲς μπροστὰ στὴ λάμπα τοῦ λαδιοῦ... Ρεμβάζω δηλαδὴ στὸ γλυκό της φῶς, χωρὶς νὰ φθάνω σὲ κανένα συμπέρασμα. Τὸ μόνο ποῦ συμπεραίνω κάποτε, εἶνε ὅτι δὲν πρέπει νὰ θεωροῦμε πολὺ δυστυχισμένους ἐκείνους ποῦ ζοῦν σὲ τόπους ὅπου δὲν ὑπάρχουν ὅλες αὐτὲς ἡ εὐκολίες. Στὸ χωριὸ ἔξαφνα, στὴν ἐξοχή. Ἴσως αὐτοὶ νὰ ζοῦν πιὸ ἀ ν θ ρ ω π ι ν ά...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η BENTETTA

[Μυθιστόρημα ὑπὸ A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὅταν ἔφθασα ἐκεῖ, εἶδα νὰ τραβοῦν καὶ νἀναιβάζουν στὴ βάρκα ἕνα βορὺ ἀνθρώπινο σῶμα. Ἔπειτα ἡ βάρκα στάθηκε, περιμένοντας βέβαια νὰ φανῇ καὶ δεύτερο κεφάλι. Ἀλλὰ τοῦ κάκου. Πέρασαν ἀρκετὲς στιγμές, χωρὶς νὰ φανῇ τίποτα. Τότε ὁ Ἔρικ Δάϊδσων, ποῦ ἦταν ἄριστος κολυμπιστὴς καὶ βουτηχτὴς δοκιμασμένος, γδύθηκε γρήγορα κ' ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Βούτηξε μιὰ φορά,—τίποτα. Βούτηξε δεύτερη φορὰ καὶ βρῆκε καὶ τἄλλο σῶμα. Το τράβηξε ὡς τὴ βάρκα, ποῦ φορτωμένη βαρειά, ἔβγαλε σὲ λίγο ἔξω τοὺς δύο Σικελούς.

Ὁ ἕνας, ὁ Μάζος, ἂν καὶ κατασαστισμένος, ζαλισμένος, δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχε πάθη τίποτε σοβαρὸ ἀπὸ τὸ μακροβοῦτί του.

Ὁ ἄλλος ὅμως, ὁ Βάρθος, ἦταν νεκρός. Στὸ κεφάλι του ἔχασκε μιὰ μεγάλη πληγή. Φαίνεται, ὅτι καθὼς ἔπεσε στὴ θάλασσα, κτύπησε μὲ τὸ κεφάλι στὸ βράχο κ' εἶχε πνιγῇ ὁ ἄθλιος, χωρὶς κἂν νἀγωνισθῇ καθόλου.

«—Ὅλοι σας μὲ ξεχάσατε μένα !..»
(Σελ. 208, στ. β'.)

Σωτηρία !

Ὅταν μαζευθήκαμε στὴν ἀκρογιαλιά, μιὰ χαρούμενη κραυγὴ μᾶς ἐχαιρέτησε.—Ἦταν ὁ Φραντζέσκος.

Ἀπὸ τὸν κρυψῶνά του, ὁ κακόμοιρος εἶχε ἀκούσῃ τῆς ὀμ'λίες καὶ τῆς φωνὲς τῶν Μπαρμπούτζηδων. Ἀνάμεσα μάλιστα ἀπὸ τὸ δικτυωτό, ποῦ ἐσχημάτιζε μπροστά του τὸ φύλλωμα, μπόρεσε νὰ ἰδῇ τὸν Βάρθο, ὅταν ἔψαχνε στὴ χαράδρα, ὅπου ἦταν τὸ Κρυφόδενδρο. Ἂν καὶ καλὰ κρυμμένος ἐκεῖ, ὅπου μποροῦσε νὰ εἶνε ἐντελῶς ἥσυχος γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὁ καϊμένος ὁ Φραντζέσκος ἐβασανίζετο ἀπὸ μεγάλους φόβους γιὰ μένα καὶ μετανοοῦσε πικρὰ ποῦ μὲ εἶχε ἀφίσῃ μονάχο. Στὴν ἀγωνία του, ἡ ὧρες τοῦ ἐφαίνοντο σὰν ὁλόκληρες ἡμέρες. Στὸ τέλος, δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ βαστάξῃ. Καὶ μὲ κίνδυνο νὰ τὸν ἰδοῦν καὶ νὰ τὸν σφάξουν οἱ Μπαρμπούτζηδες, βγῆκε ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔφθασε ὡς τὴν ἄκρη τῶν βράχων, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποῦ ξεκινοῦσε ἡ βάρκα τοῦ Δάϊδσων. Τὰ εἶδε λοιπὸν ὅλα κι' αὐτὸς ἀπὸ κεῖ-πάνω.

Πιὸ ἀγαθὴ ψυχή, πιὸ τρυφερὴ καρδιὰ ἀπὸ τοῦ Φραντζέσκου, θὰ ἦταν δύσκολο νἀπαντήσῃ κανείς. Καὶ ὅμως, τὴ στιγμὴ ποῦ τοῦ ἔδειξα μὲ τὸ δάκτυλο, χωρὶς νὰ τοῦ πῶ λέξι, τὸ ἄψυχο σῶμα, τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ του, μιὰ λάμψι χαρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπό του.

Εἶχε σβυσθῇ γιὰ πάντα ἡ φοβερὴ «βεντέττα», ἡ τρελλὴ αὐτὴ δίψα τῆς ἐκδικήσεως !

Ὁ Φραντζέσκος αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὴ χαρά του, νὰ μοῦ τὴ δικαιολογήσῃ.

— Ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας, μοῦ εἶπε, ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ· ἢ αὐτός, ἢ ἐγώ. Δὲν θὰ ἡσύχαζε ποτέ, ἂν δὲν μὲ σκότωνε. Ἔτσι ἦταν τὸ φυσικό του, ὁ χαρακτῆράς του...

— Ἀμὴ ὁ ἀδελφός του, Φραντζέσκο; ρώτησε ὁ κ. Δάϊδσων.

—Ὦ, ὁ ἀδελφός του! ἔκαμε ὁ Φραντζέσκος· δὲν τὸν παραφοβοῦμαι αὐτόν.

Κανείς, ἀλήθεια, δὲν ἐφοβεῖτο τὸν δυστυχισμένο ἐκεῖνο Μάζο, ὅσο δὲν εἶχε ἀπὸ πίσω του τὸν φοβερὸ ἀδελφό του.

—Ἐτὺ δὲν θέλεις τὸ αἷμά μου, Μάζο, ἀλήθεια; τὸν ρώτησε ἰταλικὰ ὁ Φραντζέσκος.

Κι' ὁ Μάζος, ποῦ εἶχε συνέλθῃ κάπως ἀπὸ τὸ βυθός του, ἀποκρίθηκε σχεδὸν ἥσυχα:

— Καὶ τί νὰ τὸ κάμω τὸ αἷμά σου, Κιέκο Καζάλε; Οἱ Μπαρμπούτζηδες ἤπιαν περισσότερο καζαλέϊκο αἷμα ἀπ' ὅσο μπαρμπουτζέϊκο ἤπιαν οἱ Καζάληδες. Πάντα τὸ ἔλεγα τοῦ Βάρθου. Μὰ δὲν ἤθελε νἀκούσῃ. Καὶ τοῦρθε ἡ τρέλλα νὰ τρέξῃ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ σὲ βρῇ... Νὰ τώρα, αὐτὸς πνίγηκε κι' ἄφισε μένα μονάχο γιὰ νὰ κρεμασθῶ.

Κι' ὁ Μάζος ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μεγάλο παιδὶ ποῦ ἦταν.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούσθηκε ἀπὸ πίσω μας ἕνα πάφλασμα. Γυρίσαμε κ' εἴδαμε τὸν Κάρολο Δάϊδσων, ποῦ ἔβγαινε ἔξω... κολυμπῶντας !

—Ὅλοι σας μὲ ξεχάσατε μένα ! εἶπε, μόλις στάθηκε στὰ πόδια του καὶ πῆρε ἀνασασμό. Ἤμουν ἐκεῖ-πέρα, ὁλομόναχος, στὴν Ἀφρόεσσα, σκασμένος ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθω τί συνέβαινε ἐδῶ. Κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχα ἄλλο τρόπο νὰ βγῶ ἔξω, γδύθηκα κ' ἔπεσα στὴ θάλασσα.

Ὁ καλός μου φίλος ἦταν τόσο κωμικός, μὲ τὰ βρεμμένα ἐπάνω κολλημένα στὸ σῶμά του, ὥστε δὲν μπορέσαμε νὰ κρατήσωμε τὰ γέλια, λησμονοῦντες τὴν τραγῳδία, ποῦ εἶχε παιχθῇ πρὸ ὀλίγου.

Ἐνῷ πήγαινα τὸν Κάρολο στὸ σπίτι, γιὰ νὰ τοῦ δώσω νἀλλάξῃ φορέματα, ἕνα μεγάλο βαπόρι ἐσφύριξε κοντὰ στὸ νησί. Ἦταν τὸ συνειθισμένο σύνθημα γιὰ νὰ καταλάβωμε, ὅτι ὑπῆρχε ἐπιβάτης γιὰ τὸ Σπαθονῆσι.

Πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξι καὶ χαρά, ὁ ἐπιβάτης αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ποῦ ἀπεφάσισε νἀφίσῃ τὸ μικρό μας γιώτ στὸ Νόρθπορτ γιὰ κάποιες ἐπισκευὲς ποῦ ἐχρειάζετο, καὶ νἄλθῃ μὲ τὸ βαπόρι.

Ἄκουσε μὲ συγκίνησι τὰ συμβάντα, ποῦ ἐτάραξαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὸ εἰρηνικό μας νησί· ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν εἶχε πάθῃ κακὸ κανένας ἄλλος, ἀπὸ τὸν ἔνοχο, ὁ πατέρας μου συμφώνησε μαζί μου, ὅταν τοῦ εἶπα, ὅτι ὅσο κι' ἂν φοβήθηκα, ὅσα κι' ἂν ὑπέφερα, αὐτὰ ὅλα δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ στὴν ἀνακούφισι, στὴ χαρὰ ποῦ αἰσθανόμουν τώρα, γιὰ τὴν ὁριστικὴ σωτηρία τοῦ Φραντζέσκου ἀπὸ τὸ φοβερό του ἐχθρό.

Ἐπίλογος

Τὸ μῖσος μεταξὺ Μπαρμπούτζηδων καὶ Καζάληδων τώρα ἔσβυσε. Ὁ Μάζος, ποῦ γύρισε στὴν Σικελία, ἀφοῦ ἔκαμε ἕνα χρόνο φυλακή, δείχνει ἀφοσίωσι πιστοῦ σκύλου στὴν οἰκογένεια τοῦ Φραντζέσκου. Τὸ ξεύρω ἀπὸ τὸν Φραντζέσκο τὸν ἴδιο, γιατὶ κι' αὐτὸς γύρισε στὴ Σικελία κ' ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἁγια-Ἁγνή, τὴν ἰδιαίτερη κατοικία του. Καλοπαντρεύθηκε κηόλα ἐκεῖ κ' ἔγεινε ἕνας λαμπρὸς νοικοκύρης, ποῦ τὸν ἀγαποῦν ὅλοι τοῦ οἱ πατριῶτες.

Χαιρετῶ πάντα μὲ χαρὰ τὰ γράμματα τοῦ Φραντζέσκου, γιατὶ μοῦ θυμίζουν τὴς εὐτυχισμένες ἡμέρες τοῦ Σπαθονησιοῦ καὶ τὴ δραματικὴ περιπέτεια ποῦ σᾶς διηγήθηκα.

Ἀ, τί καλοθύμητα τὰ παιδικὰ χρόνια!.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΒΕΝΤΕΤΤΑΣ»

ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ

(*Ἐκ τῶν τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου*)

Δὲν εἶνε μάννα πιὸ καλὴ
ἀπ' τὴν ἀνυπαρξία!
Πόσο καλὰ ἤμουν ἐκεῖ.
Στὴν ἀγκαλιὰ τὴ μυστικὴ
Στὰ σπλάχνα της τὰ κρύα!

Ὁ χρόνος ἀπὸ πάνω μου,
Ἀμέτρητος περνοῦσε.
Δὲν μ' ἐξυπνοῦσε ἡ χαρά,
Δὲν μ' ἐξυπνοῦσε ἡ συμφορά,
Κανεὶς δὲν μ' ἐξυπνοῦσε!

. . . . . .

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΣ

Ὁ *Ζωγράφος* :—Ἀκόμη δυὸ-τρεῖς πινελιὲς καὶ τελειώνει... Ἀ, θαυμάσια! Τί φυσιογνωμίας!.. Παγωμένη λίμνη κι' ὁ πάγος ὅ,τι ἀρχίζει νὰ τήκεται. Θέμα πρωτότυπο, ἐκτέλεσις τελεία. Ὡρισμένως στὴν Ἔκθεσι θὰ πάρω Πρῶτο Βραβεῖο... Ἄς τρέξω τώρα νὰ παραγγείλω μιὰ ὡραία κορνίζα.

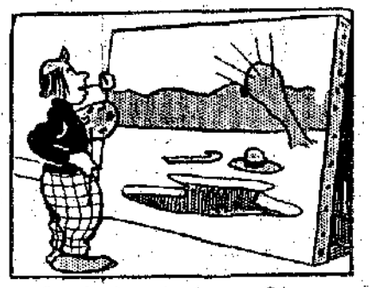

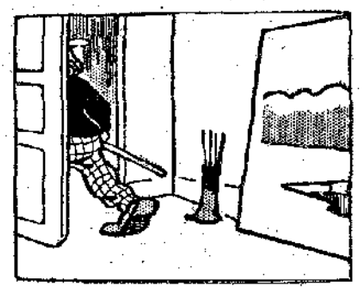

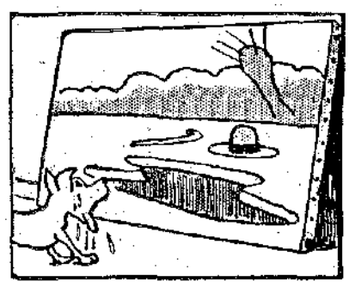

καλά.. Μπρέ! τὸ καπέλλο καὶ τὸ μπαστοῦνι τοῦ κυρίου μου ἀπάνω 'ς αὐτὴν τὴν παγωμένη λίμνη.. Ποῦ βρέθηκε;.. Μὴ βλέπω ὄνειρο; Καλέ, τί ὄνειρο; Ἄς τὸ σώσω ἀπὸ κεῖ, πρὶν βουλιάξουν!.. (*Ὁρμᾷ καὶ πέφτει μέσα στὴ λίμνη τῆς εἰκόνος.*)

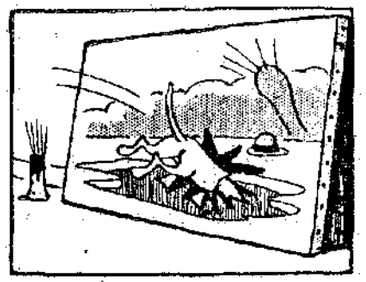

Ὁ *Μεντόρ* :— Τ' εἶν' ἐκεῖ;.. Βλέπω

Ὁ *Ζωγράφος*, *ἐπιστρέφων* :—Ὤχ! τ' εἶν' αὐτό;!.. Πάει ἡ Λίμνη μου! πάει τὸ ἀριστούργημά μου !..

"ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ,,

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον Σάββατον

εἰς τὴν "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ MARIE GIRARDET

"ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ,,

Οἰκογενειακόν. — Περιπετειῶδες. — Τρυφερώτατον. — Ἐξυπνότατον.—Συγκινητικώτατον.—Διασκεδαστικώτατον.— Ἠθικώτατον.—Διδακτικώτατον.

Τὸ νέον μυθιστόρημα τῆς Διαπλάσεως «*"Ἔξω ἀπ' τὴ Φωλιά*», εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ Πετράκη, ὁ ὁποῖος ἐδιώχθη μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν κακὸν πατρυιόν του, ἐπειδὴ τοῦ ἔσπασε ἕνα κινέζικο βάζο, κ' ἐξεκίνησε ὁλομόναχος ἀπὸ τὴν Χάβρην, ὅπου ἦτο τὸ σπίτι τῆς μητέρας του, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Παρίσι καὶ νὰ εὕρῃ τὸν ἐκεῖ ἐγκατεστημένον πατέρα του, τὸν «ἀληθινόν» του πατέρα...

Φαντάζεσθε ἂν ἕνα τέτοιο ταξεῖδι ἦτο εὔκολον δι' ἕνα μικρὸ παιδί! Ἀλλὰ ὁ Πετράκης εὑρίσκει ἕνα φίλον, ἕνα παιδὶ τῆς ἡλικίας του, τὸν χαριτωμένον Ἀντωνάκην, ποῦ τὸν διευκολύνει. Ἐπὶ τέλους φθάνει στὸ Παρίσι, ἀλλὰ ἐκεῖ ἄλλη δυσκολία: Ὁ πατέρας του δὲν εὑρίσκεται πιὰ εἰς τὸ σπίτι ποῦ ἤξευρε! Καὶ ὁ μικρὸς μένει μόνος, χαμένος στὴν ἀπέραντη πρωτεύουσα!.. Θέ μου, σὲ τί κακὰ χέρια πέφτει!.. Ἀλλὰ καὶ τί καλὴ ποῦ δείχνεται γι' αὐτὸν ἡ μικρὴ Βιολέττα!.. Καὶ ὑπὸ ποίας περιέργους συνθήκας ἀνευρίσκει τὸν πατέρα του, ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περιμένει !..

Αἱ περιπέτειαι τοῦ συμπαθητικωτάτου αὐτοῦ Πετράκη θὰ σᾶς κρατήσουν εἰς ζωηρότατον ἐνδιαφέρον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς Β' ἐξαμηνίας. Τὸ «*"Ἔξω ἀπ' τὴ φωλιά*» θὰ τελειώσῃ μὲ τὸν τόμον τοῦ 1917. Καὶ θὰ ὁμολογήσετε, ὅτι ποτὲ δὲν ἐδιαβάσατε τερπνότερον μυθιστόρημα.

Ἑτοιμασθῆτε νἀπολαύσετε τὸ «ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ», ποῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον Σάββατον.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἄκου, ἄκου τὰ πουλάκια
Τὶ γλυκὰ ποὺ κελαϊδοῦν,
Δὲς καὶ τὰ μικρὰ ἀρνάκια
Ὅπου βόσκουν καὶ πηδοῦν,

Δὲς, τὰ δένδρα πρασινίζουν
Σὰ νἀλλάζουν φορεσιά,
Καὶ τὰ φύλλα ψιθυρίζουν
Θεῖα λόγια, μαγικά.

Στὸ ποτάμι, ποὺ κυλάει
Τὰ καθάρια του νερά,
Κύκνος κάποιος βουτάει
Τὰ ὡραία του φτερά.

Ὅλα γύρω μας ἀνθίζουν,
Ὅλη ἡ φύσις μᾶς γελᾷ,
Πίσω τὰ ποιηλὰ γυρίζουν,
Ἤλθε ἡ ἄνοιξις, παιδιά.

Πατρὶς τῶν Ἡρώων

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἀγαπημένε μου Ἐρρίκο,

Ἀλήθεια ἡ σπουδὴ σοῦ εἶνε βαρετή, ὅπως τὸ λέει καὶ ἡ μητέρα σου, δὲ σὲ βλέπω πιὰ νὰ πηγαίνῃς πρόθυμα σχολεῖο, μὲ τὸ χαρούμενό σου πρόσωπο, ὅπως σ' ἔβλεπα καὶ πρῶτα, ἀκόμη στενοχωρημένος εἶσαι. Ὅμως γιὰ σκέψου λίγο τί ἄθλια καὶ καταφρονεμένη θἄταν ἡ ζωή σου, ἂν δὲν πήγαινες σχολεῖο. Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, θὰ ζήταγες νὰ μεταμελη θῇς, ὅλο ντροπὴ καὶ ἀηδία γιὰ τὴν ἀμορφωσιά σου καὶ γιὰ τὴν ὕπαρξί σου.

Ὅλοι, ὅλοι πιὰ σπουδάζουνε, Ἐρρίκο μου. Συλλογίσου τοὺς ἐργάτες. Ὅλη τὴν ἡμέρα εἶνε στὴ δουλειὰ καὶ τὸ βράδυ πᾶνε στὸ σχολεῖο. Συλλογίσου τὰ παιδιὰ καὶ τὶς γυναῖκες τοῦ λαοῦ, ποὺ δουλεύουν ὅλη τὴν ἑβδομάδα καὶ τὴν Κυριακὴ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο, τοὺς στρατιῶτες ποὺ κοιμίσανε ἀπ' τὰ γυμνάσια, παίρνουνε στὰ χέρια τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδια, τἄλλα καὶ τὰ τυφλὰ παιδιά, ποὺ σπουδάζουν μ' ὅλα ταῦτα· οἱ κατάδικοι τὸ ἴδιο, προσταθοῦνε γιὰ νὰ μάθουν νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γράφουν. Σκέψου τὸ πρωὶ ποὺ βγαίνεις ἀπ' τὸ σπίτι, τὴ στιγμὴ αὐτή, στὴν ἴδια πόλι, ὡς τριάντα χιλιάδες παιδιὰ πηγαίνουν νὰ κλειστοῦν τρεῖς ὧρες σὲ μιὰ κάμαρα, κι' αὐτὸ γιὰ νὰ σπουδάσουν. Ἔπειτα γιὰ σκέψου! Ἕνα σωρὸ παιδιά, σχεδὸν τὴν ἴδια ὥρα, πηγαίνουν στὸ σχολεῖο, παντοῦ, σ' ὅλες τὶς χῶρες. Φαντάσου πῶς πηγαίνουν. Πηγαίνουν ἀπ' τὰ δρομάκια μέσ' τὸ ἥσυχο χωριό, περνοῦν ἀπὸ τοὺς δρόμους στὴν πολυτάραχη τὴν πόλι, διαβαίνουν σ' ἀκρογιάλια καὶ σ' ὄχθες λιμνῶν, ἄλλοῦ μὲ ἥλιο φλογερὸ κι' ἀλλοῦ μὲ ματῦρα σύννεφα, μὲ βάρκες ὅπου ἔχουνε κανάλια, μὲ ἄλογα στοὺς κάμπους, μὲ ἐλκυθρα στοὺς πόγους. Ἄλλα διαβαίνουνε ράχες καὶ κοιλάδες· δάση καὶ ξεροπόταμα· καὶ στὰ βουνά, τὰ ἔρημα μονοπάτια· μονάχα, δύο, δύο, ὁμάδες ἢ μακρυὲς σειρές, ὅλα στὴν ἀμασχάλη τὰ βιβλιαράκια, μὲ φορεσιὲς διάφορες, μιλῶντας τόσες γλώσσες, ἀπ' τῆς Ρωσσίας τὸ ψηλότερο σχολεῖο, ποὺ χάνονται σχεδὸν σὰ χιόνια, ὡς τὸ κατώτερο τῆς Ἀραβίας, ποὺ κάθονται στῶν χουρμαδιῶν τὸν ἴσκιο. Χιλιάδες καὶ χιλιάδες! Ὅλα ἀπὸ διάφορες φυλές, ὅμως γιὰ νὰ πετύχουνε τὸν ἴδιο σκοπό. Φαντάσου τὴν ἄπειρη αὐτὴ κινητοποίησι, τὴν μερμηγκιὰ αὐτή, ποὺ ἕνα μερμήγκι της εἶσαι σύ· καὶ σκέψου: Ἀξαφνα σταματάει αὐτὴ ἡ κίνησι καὶ νὰ ὁ κόσμος πάλι βάρβαρος! Ὁ κόσμος μας ἐλπίδα του καὶ πρόοδο καὶ δόξα του ἔχει αὐτὴ τὴν κίνησι.

Θάρρος λοιπόν, μικρέ μου στρατιώτη στὸν παγκόσμιο στρατό! Γιὰ ὅπλα τὰ βιβλία σου· τῆς μάχης σου πεδίο ὁλόκληρη τὴ γῆ· καὶ δόξα τὸν ἀνθρώπινο πολιτισμό. Ἐρρίκο μου! Μὴ φαίνεσ' ἄγανδρος στρατιώτης!..

Ὁ πατέρας σου»

(Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ τοῦ De Amicis: Cuore)

Βάσος Ἐλπίδας

ΤΑ ΔΥΟ ΓΑΤΑΚΙΑ

Μέσ' στὸ σπίτι, μιὰ βραδυὰ
Δυὸ μικρὰ γατάκια,
Νὰ μαλώνουν ἄρχισαν
Μὲ θυμὸ καὶ κάκια,
Καὶ νὰ τσαγκρουνιζουνται
Γιὰ 'να ποντικό.
Ποῦ τὸ ἕνα εἶχε βρῇ
Καὶ τὸ ἄλλο ἤθελε
Νὰ τοῦ τονε πάρῃ
Δίχως νὰ τὸν μοιρασθῇ.
Γιατί—καθὼς ἔλεγε—
Ἤταν νηστικό.

Μὰ ἡ κακὴ μαγείρισσα
Θύμωσε καὶ παίρνει
Τὸ μακρὺ σκουπόξυλο
Καὶ μ' αὐτὸ τὰ φέρνει
Ἴσα στὴν ἐξώπορτα·
Σκύβει, τὰ σηκώνει
Κι' ἕνα ἕνα ἀσπλαγχνα
Ἔξω τὰ πετᾷ.
Τώρα τουρτουρίζωντας
Στὸ βορρηᾶ, 'στὸ χιόνι,
Τό 'να στ' ἄλλο ζεστασιὰ
Γιὰ νὰ βρῇ ζητᾷ.

Ἔτσι καὶ τὸν ποντικὸ
Ἄδικα ἐχάσανε,
Καὶ ἐκεῖνα τὰ φτωχὰ
Τὴ νυχτιὰ περάσανε
Ἔξω, ὡς τὸ κόκκαλο
Καὶ τὰ δυὸ βρεμμένα,
Ἀπὸ τὸ χιονόνερο
Μισοπαγωμένα.

Μὰ τὸ συλλογίσθηκαν
Τὰ τρελλὰ γατάκια,
Κ' ἔκαμαν ἀπόφασι
Σὰν καλὰ ἀδελφάκια
Στὸ ἑξῆς τὸ κάθε τι
Δίκηα νὰ μοιράζουνται
Δίχως νὰ μαλώνουνε
Καὶ νὰ τσαγκρουνιάζουνται.

(*Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν*)

Κλέφτικο Βόλι

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Κυλάει τὸ κῦμα· ἀπαλό, γλυκομουρμούρητο, χαϊδεύει τὸ Βράχο. Τὸν ἀγκαλιάζει, φεύγει. Μαζύ του κάτι πτέρνει.

Κι' ἔτσι περνώντας ὁ καιρὸς βλέπω· αὐτὸν τὸ βράχο νὰ τρώγεται. Τρύπες μεγάλες χαίνουν.

Ρωτοῦμε: Μήπως τὸ κῦμα τ' ἀπαλό; —Ἄ, ὄχι, ὄχι! Μὰ ἐκεῖνο ὅλο ἀγκαλιάζει. Μαζύ του κάτι πέρνει. Ποιὸς τὸ πιστεύει;

* * *

Τὸ καραβάκι ἀρμενίζει ὁλόχαρο. Μπάτης τρελλὸς φουσκώνει τὰ πανιά του κ' ἡ πρῶρα του αὐλακώνει βαθειὰ τὴ θάλασσα. Τί περηφάνια νοιώθει μέσ' τὰ στήθεια του! Θέλει νὰ τρέξῃ μακρυά, ὡς ναί, μακρυὰ πολύ. Καὶ ξανοίγεται στὸ πέλαγο. Κι' ἡ περηφάνεια του εἶνε μεγάλη γιατί μοιάζει μὲ βασιλιά.

Ὤ, τὸ φτωχό, ὦ τὸ ἄμοιρο, συντρίμμια ἔχει γυρίσει! Καὶ τώρα τὰ κύματα ποὺ παίζουν τρελλὰ μὲ τὰ σπασμένα ξύλα του σιγοτραγουδοῦν: —Ποτὲ μὴ περηφανευτῆς μὲ δύναμι ξένη. Μὰ εἶνε τόσο ἀργά...

Γκραζιέλλα

ΣΚΕΨΕΙΣ

*** Θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸ ὑψιστο σημεῖον τῆς ὀδύνης, τῆς δυστυχίας, τῆς ἀθλιότητος; Μετατεθῆτε εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ, ἐνῷ προηγουμένως εἶχε τὴν δύναμιν ν' *ἀδιαφορῇ* διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδικίαν καὶ *νὰ περιφρονῇ*, τώρα περέρχεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ τι πλέον τῆς δικαιοσύνης, *ἔλεος*.

*** Ἕνας ἀπὸ τοὺς κοινοὺς παράγοντας ἀποτυχίας εἶνε καὶ τὸ ὅτι συχνὰ ἐκλαμβάνουν οἱ ἄνθρωποι ὡς εἰλικρινὲς πρὸς αὐτοὺς ἐνδιαφέρον, τὴν ἁπλῆν περιέργειαν τῶν ἄλλων.

*** Δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν ἄνθρωποι ἀρεσκόμενοι εἰς τὸ κακὸν καὶ ἐργαζόμενοι ὑπὲρ αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὅμως οἱ πολλοὶ καταπολεμοῦσι τὸ καλὸν διὰ τῶν μέσων, μὲ τὰ ὁποῖα ζητοῦν νὰ τὸ ὑπερασπίσουν.

*** Μὴ βιαζώμεθα, προκειμένου νὰ χαρίσωμεν τὸ ἐπίθετον τοῦ ἀνελικρινοῦς, Εἶνε εἰλικρινέστατος ὁποιος χαρακτηρίζει διηγεῖται καὶ κρίνει τὰ πράγματα, ὅπως τὰ εἶδεν. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ ἀνθρώπινοι ὀφθαλμοὶ δὲν ἔχουν τὸν ἴδιον φακόν. Ὁ καθεὶς ἑπομένως ἀντιλαμβάνεται διαφορετικὰ τὰ ἴδια πράγματα.

*** Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι, γνωρίζομεν τοῦτο, δὲν ἀξίζουν καὶ τόσο τὴν ὑπόληψίν μας, δὲν τοὺς χρεωστοῦμεν τίποτε καὶ ὅμως τοὺς ἀγαπῶμεν. Πόθεν τὸ αἴσθημα μας τοῦτο; Οἱ περὶ οὗ πρόκειται εἶνε εὐτυχέστεροι ἀπὸ 'μᾶς. Ἰδοὺ ἡ λύσις.

*** Κατὰ βάθος, ἡ ἀγωνία τοῦ ἐπιχειρηματίου διὰ τὴν ἔκβασιν μιᾶς ρηψοκινδύνου ἐπιχειρήσεως καὶ τὸ καρδιοχτύπι τοῦ μικροῦ μαθητοῦ γιὰ τὴν ἐξέτασι καὶ τὸν ἔλεγχο, εἶνε *τὸ ἴδιο πρᾶγμα*. Γι' αὐτὸ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐθυμία τῆς παιδικῆς ζωῆς δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀμεριμνησίαν,

ἀλλὰ κάπου ἀλλοῦ, εἰς τὸ ὅτι τὰ παιδιὰ *ἀγνοοῦν τὸ κακὸν καὶ δὲν θέλουν* εὔκολα νὰ πιστεύουν τὴν ὕπαρξίν του.

Ἑλληνικὴ Ἀγγλη

ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΦΙΛΙΑ

Πέντε χρόνια ὁλόκληρα, πέντε αἰῶνες εἶχα νὰ πάω. Μ' ἄρεσε νὰ ξαναβλέπω τὸ πανόραμα τοῦ χωριοῦ, τὴν ὀμμορφιὰ τοῦ τοπίου.

Δέντρα πελώρια, γεμάτα ἀπὸ κισσοὺς πανάρχαιους, πρασινάδα ἀρθονη, νερὰ τρεχούμενα, καὶ μέσ' τὴ μέση, σὰν γυφτόπλα, ἡ Ρωγδιά.

Ἤθελα νὰ τὰ ἰδῶ ὅλα· τὴς καλὲς χωρικές, ποὺ μοῦ εἶχαν προσφέρει ἕνα ὁπωρικὸ ἢ ἕνα φλασκὶ ζεστὸ γάλα, τὰ κάτασπρα σπιτάκια των, τὸ ἐρημοκκλῆσι τ' Ἁγίου Νικολάου, τὰ δέντρα, ὦ! τὰ δέντρα ἐκεῖνα ποὺ ἐσκίασαν τὰ τόσα παιδικά μου παιχνίδια... Ἤτανε ὁλόκληρη ἐκδρομὴ στὸ παρελθόν, πού ἔκανα τὴν ἡμέρα ἐκείνη! Ἀλλ' ἐνῷ περνοῦσα ἀπὸ κάμπο σὲ κάμπο, ἐνῷ σταματοῦσα γιὰ ν' ἀναγνωρίσω κάθε ἐλιά, κάθε πέτρα, «κάτι» μ' ἔκαμε ἀποτόμως νὰ σταματήσω. Σ' ἕνα πεῦκο ἔβλεπα χαραγμένο τ' ὄνομά μου, συμπλεγμένο μ' ἕν ἄλλο, τ' ὄνομα φίλης, σχεδὸν ἀδελφῆς. Ἤταν στὰ 1911, σὲ μιὰ ἐκδρομή. Μ' ἕνα κονδυλομάχαιρο εἴχαμε χαράξει ἐκεῖ τὰ δυό μας ὀνόματα. Ἀπὸ τότε τὸ δέντρο εἶχε πολλὰς πρασινίσει καὶ στὸν τραχὺ κορμό του, τὰ γράμματα ἐμεγάλωναν ὁλοένα.

Καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν μοῦ ἐφάνη πιὰ τόσο γαλάζιος, ἡ φύσις τόσο ὡραία, τὸ τραγοῦδι τοῦ πουλιοῦ τόσο γλυκό! Ἀκκούμπησα μελαγχολικὰ στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου...

Σὰν πόδια μου, βαθειὰ χωσμένο μέσ' τὴ χλόη, ἔστεκε ἕνα ἄνθος. Ἤταν ἕνα ἀθάνατο ὁλόχλωμο καὶ ἐγκατολελειμμένο. Δὲς κι' ἤθελε νὰ κρύψῃ τὸν καῦμό του σ' ἀδιάκριτα βλέμματα. Μιὰ σταγόνα δροσιᾶς, σὰν δάκρυο, ἔτρεμε στὸν κάλυκά του, καὶ ἡ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ἔπεφταν ἀπάνω του, σὰν νὰ τὸ γλυκοφιλοῦν.

Ἔσκυψα καὶ τὸ ρώτησα τ' ὄνομά του. Κι' ἐκεῖνο:—Εἶμαι ἡ Πεθαμένη Φιλία.

Μαρία Δολόρες

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Κουφιοκεφαλάκη, δὲν μοῦ λές, αὐτὸς κάθεται κοντὰ στὸ σπίτι σου;

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης: — Ἐγὼ κάθουμαι κοντὰ στὸ δικό του.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὀδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

Ἐσταλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι

Α	ΡΑΧ	Α
ΘΥ	ΘΟΣ	ΟΣ
Α	ΜΙΣ	Ω

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὅστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τρεῖς ποταμοὶ τῆς Ἠπείρου.

β'.) Κυβόλεξον

Ἐσταλη ὑπὸ Καλλιόπης Παπαϊωάννου

* * * * = Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς.
* * * * = Ἀνὴρ τῆς Π. Γραφῆς.
* * * * = Ποτὸν μεθυστικόν.
* * * * = Τέλος προσευχῆς.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Γερμανόπαιδος

R E P X E
I E N C E
E S S A P
S C I E N
E C

Νἀναγνωσθῇ αὐτὴ ἡ Ἐπιγραφή.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 24ου φύλλου

α'.) Καραϊσκάκης, Κολοκοτρώνης, Ἀνδροῦτσος, Ζαΐμης, Λόντας, Μιαούλης. Κανάρης.—β'.) Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον.

γ'.)
M E R
B A R O N
C O M B I E N
S E P T E M B R E

Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον.

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β΄ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1894, 1895, 1896* ἕκαστος ἄδετ. δρ.3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1897* ἕως *1905* ἕκαστος ἄδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1906* ἕως *1916*. ἕκαστ. ἄδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 28, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 23ην Μαΐου 1917.

ΜΕ τὸ σημερινὸν φύλλον τελειώνει ἡ πρώτη μας ἑξαμηνία καὶ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει ἡ δευτέρα, μὲ τὸ νέον μυθιστόρημα «Ἔξω ἀπ' τὴ Φωλιά», ποὺ θὰ κρατήσῃ ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μας. Εὐκαιρία διὰ τοὺς φίλους μου νὰ ξεσπαθώσουν. Οἱ νέοι ἀγοραστὰ θὰ ἔχουν νὰ παρακολουθήσουν ἐξ ἀρχῆς ἕνα μυθιστόρημα καί, μὲ μίαν μικρὰν περίληψιν ποὺ εἰμπορεῖτε νὰ τοὺς κάμετε σεῖς, διὰ νὰ μποῦν εἰς τὸ νόημα, νὰ ἐξακολουθήσουν καὶ τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον», ποὺ πολλαπλασιάζονται ὁλοὲν τὰ μυστήριά της καὶ τὰ θέλγητρα. Τί νὰ ἦτο ἀρά γε ἡ μυστηριώδης δύναμις, ποὺ ἀνετίναξε τὸν Τόπ, ὅταν ἐπάλαιε μὲ τὸ λαμαντίνι; καὶ τί θὰ εὕρουν ἀρά γε οἱ ἄποικοι μέσα εἰς τὸν ὑπόγειον ἐκεῖνον διάδρομον ποὺ συγκοινωνεῖ μὲ τὴν θάλασσαν;..

Πολλὰ σημερινὰ γράμματα φίλων μου, ἀπὸ Ἐπαρχίας, μοῦ περιγράφουν πῶς ἐωρτάσθη ἡ 21 Μαΐου. Ἀπαντῶ εἰς ὅλους; μαζί, ὅτι κ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ἑορτὴ τοῦ σεπτοῦ Βασιλέως μας ἐτελέσθη μὲ τάξιν, λαμπρότητα κ' ἐνθουσιασμόν. Ὅλοι δὲ παρεκκλέσαμεν θερμῶς τὸν Θεὸν νὰ μᾶς Τὸν φυλάττῃ, νὰ καταπαύσῃ ταχέως τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ ἴδωμεν εὐτυχεστέρας ἡμέρας διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ δι' ὅλην τὴν ταλαιπωρουμένην Ἀνθρωπότητα.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ προηγουμένου Δελτίου, ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 25ον φύλλον, δρ. 3,45. Ἔστειλαν ἀκόμη: Σύλλογος «Ἄπορας» Ἀθηνῶν, δρ. 2,50.—Ἀνῆρ. Σ. Μπερδέσης, δρ. 0,25. —Κ. Δ. Ἐλευθερουδάκης, δρ. 0,30.—Κ. Γ. Γωγόδημος, δρ. 0,10.—Τὸ ὅλον, μέχρι σήμερον, δρ. *6,60*.

Πλησιάζει, βλέπετε, νὰ συμπληρωθῇ μία ἐτησία συνδρομή, διὰ νὰ ἐγγράψω ἀκόμη ἕνα ἄπορον. Κ' ἐλπίζω νὰ γίνῃ κι' αὐτὸ ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 24ον καὶ 25ον φύλλον)

Ὑπενθυμίζω δημοσίᾳ καὶ εἰς τοὺς κατωτέρω ἐγκεφαλομένους Πράκτορας,—οἱ ὁποῖοι πάλιν δὲν εἶνε ὅλοι, ἀλλὰ δημοσιεύω ὅσους ἐπιτρέπει ὁ χῶρος,—νὰ ἐξοφλήσουν τὸν λογαριασμόν των, διότι δὲν ἔχω πλέον καιρὸν νὰ τοὺς γράφω ἰδιαιτέρως:

Γεωρ. Ι. Σμαραγδῆς, Πάστ-Σαὶτ	Δρ. 2,70
Ἄννα Μ. Χαδιαράκου, Ναύπλιον	» 7,90
Θεοδόσιος Σ. Δημάκουλος, »	» 34,55
Μιλτ. Γ. Σαββάκης, Λίμνη	» 5,05
Θεοφ. Γ. Καββαθᾶς, Ναύπλιον	» 3,50
Νικ. Δ. Τσερώνης, Σικάγον	» 21,40
Γεωργ. Ν. Σφακιανός, Χαλκί	» 13,70
Ἀδαμ. Ν. Χριστοδουλίδης, Λευκωσία	» 3,25
Γεώρ. Ι. Ἠλίας, Βόλος	» 11,10
Βασ. Κ. Μουσάκος, Πειραιεύς	» 2,90

(Ἕπεται συνέχεια)

Σὲ περιμένω λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, *Δημ. Σ. Μπερδ.* Ναί, θὲ κάμω καὶ ποιητικὸν Διαγωνισμόν. Καὶ ἴσως μάλισα εἰς τὸ ἐρχόμενον νὰ ἀδημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις. Σκέπτομαι ἀκόμη νὰ κάμω κἀ μεταφράσεω; ἐν τοῦ Γερμανικοῦ καὶ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὅπως ἄλλοτε.

Παρόραμα. Μεταφράσεις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, διὰ τὸν Μικρὸν Διαγωνισμόν, εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου. Ἡ προθεσμία 25 Ἰανουαρίου 1916 ποὺ ἐτυπώθη εἰς μερικὰ φύλλα, ἔμεινε κατὰ λάθος ἀπὸ προηγουμένην προκήρυξιν.—Τὸ ἀκούσε λοιπὸν ὅλος; ὡς τὰς 30 Ἰουνίου δέχομαι μεταφράσεις.

Μ' ἀρέσει τὸ πρόγραμμά σου, Μανιατοκοῦλα. Ἤθελα μόνον, εἰς τὰ μυθιστορήματα ποὺ διαβάζεις ἀπὸ 10—12 π. μ., νὰ προσθέσῃς καὶ μερικὰ οὐσιωδέστερα βιβλία. Ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Ἀλήθεια, καιρός; εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, καὶ σ' ἐπεθύμησα. Ἀναπλήρωσε τώρα, ἀφοῦ σ' ἐμπόδιζαν τὰ πολλὰ μαθήματα. Ναί, τώρα τὸ κλεικάρι, ποὺ εἶσθε πιὸ εὐκαιροι, θὰ σᾶς δώσω πολλὰς καὶ τερπνὰς ἀσχολήσεις.

Καὶ ρωτᾷς, *Ἄθω*; Μακάρι νὰ εἶχαν ὅλοι γραφομηχανές, γιὰ νὰ γράφουν τὰ κομμάτια καὶ τὰ γράμματα ποὺ μοῦ στέλλουν. Ὤ; τώρα, αὐτὸ τὸ κάνουν ὁ *Νικηφόρος τῆς Ἄθρων*, ὁ *Γερμανόπαις*, ὁ *Δοξασμένος Ρῆνος*, ἐσὺ καὶ μερικοὶ ἄλλοι. Καὶ νἄξερες πόσο μὲ ἀνακουφίζετε! Δυστυχῶς δὲν μποροῦν νἔχουν ὅλοι γραφομηχανές. Γράφτε μου μ' αὐτές; σουλάχιστον ὅσοι ἔχετε, οἱ δὲ ἄλλοι προσπαθῆτε νὰ κάνετε τὰ γράμματά σας ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ εὐκανάγνωστο.

Αὐτὸ συμβαίνει σὲ πολλὰ παιδιά, *Γερμανόπαι*. Δὲν εἶνε ποὺ *σοβαρεύονται* ἀληθινά, ἀλλὸ ποὺ θέλουν νὰ *φαίνωνται* σοβαροί. Γι' αὐτὰ ἀποφεύγουν καὶ παραιτοῦν ὅ,τι θὰ ἔκανε τοὺς

ἄλλους νὰ ποῦν ὅτι εἶνε ἀκόμη παιδιά. Ἐνῶ, ἂν ἦταν ἀληθινὰ σοβαροί, δὲν θὰ παραιτοῦσαν παρὰ μόνον ὅ,τι δὲν θὰ τοὺς ἄρεσε, δὲν θὰ τοὺς εὐχαριστοῦσε πλέον πραγματικῶς.—Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔδωσες.

Κ' ἐγώ, *Μουσηγέτα Ἀπολλον*, ἐδολίμασα μὲ τὸ γράμμα σου καὶ λύπη καὶ χαρά. Λύπη, γιατί εἶδα πόσο καλὸ καὶ θερμὸ φίλο δὲν ἐγνώριζα τέσσαρα χρόνια· καὶ χαρά, γιατί ἐπιτέλους τὸν ἐγνώρισα. Εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι καὶ ἡ ἰδική μου χαρὰ ἦταν πολὺ μεγαλειτερη ἀπὸ τὴ λύπη, κι' ἀπὸ σὲ πιὰ ἐξαρτᾶται νὰ τὴν ξεχάσω δίλιγοδιόλου κι' αὐτή· μὲ τὸ νὰ μοῦ γράφῃς τώρα ὅσα μπορεῖς συχνότερα καὶ νὰ λαβαίνῃς μέρος σ' ὅλη μας τὴν κίνησι.

Ὠραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μικρὸς Ἀχαιός, Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου, Βεελζεβούλ, Νικητὴς τῆς Αὔριον, Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, Ἀετιδεύς, Κόρη τῶν Κυμάτων, Κ. Α. Κρονε.* καὶ *Ἄρης*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου».—«Ἡρωισμὸς ἑνὸς μικροῦ Ὁλλανδοῦ».—«Ἀποχαιρετισμὸς πρὸς τὴν κόρη μου».—«Διάλογος».—«Ἡ δολοφονία τοῦ Βίρδηρ».—«Διάφοροι φύσεις».—«Σάφινα».—«Ἐλδοράδο».—Παιδικὰ πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Πειρασμένος Πελοποννήσιος*, ἀ. (ΟΠ). *Ἀνθισμένο Μονοπάτι*, κ. (ΟΧ). *Μουσηγέτης Ἀπόλλων*, ἀ. (ΔΜ). *Ἑλληνικὴ Σημαία*, ἀ. (ΘΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: Τὸ *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ* (0) μὲ *Θαλασσίαν Νύμφην*·—Ὁ *Ἄθως* (0) μὲ *Ἀρκαδικὴν Ἀρτεμιν*, «*Ε*», *Ματωμένο Ἠλιοβασίλεμα, Βασιλικούς, Γερμανοφίλους* καὶ *Ἐσπεραντιστάς*·—Ὁ *Μικρὸς Ἀχαιὸς* (0) μὲ *Ἄθω, Ρωβύρον, Διαβάτην, Νικητὴν τῆς Αὔριον*·—Ὁ *Βασιλεὺς τῶν Δασῶν* (0) μὲ *Αὐτοκρίνειειραν τοῦ Βυζαντίου, Μεγάλην Ἑλλάδα, Μελαγχολικὸ Διαβολάκι, Ἥρωα τοῦ Σουλίου.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἱερὸν Ἀγῶνα* (ἔλαβε τὸ ψωμί ποὺ μοῦ ἔστειλες καὶ σ' εὐχήθηκα μὲ τὴν καρδιά μου· δὲν ἔχω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω· δὲν ἤθελα ὅμως, καλό μου παιδί, νὰ τὸ στερηθῇς ἐσὺ γιὰ νὰ μοῦ τὸ στείλῃς· ἄλλη φορά, ἂν δὲν περισσεύῃ, ἀ ὄχι!..) *Ἀνθρωιομένον Κουραμπιέν* (ἐλήφθησαν· ἄχι· δὲν εἶπα ποτὲ ὅτι εἶνε ξεσπίθωμα·) *Παγκόσμιο Ὄνειρο* (διεβιβάσθησαν· εὐχαριστῶ·) *Τιάρκων* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ· ἀλλὰ κῶς; νὰ ἐρῶ τί γίνεται τὸ *Δοξασμένο 21*, ἀφοῦ δὲν ἔρχονται ἐπιστολαί ἀπὸ τὸ μέρος; ὅπου διαμένει;) *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ* (τὴν ἴδιαν ἡμέραν στέλλονται ἀπὸ ἐδῶ ὅλα τὰ φύλλα· ὥστε ἀργεῖ ὁ δικνομεύς σας·) *Λάφνης Στέφανον* (φαίνεται, ὅτι δὲν ἐλήφθη ἡ ἀπάντησί σου· δὲν ξέρω γιατί· τὸ *Γνθεωτάκι* δὲν σοῦ ἔστειλε Μ. Μυστικά· μήπως δὲν ἔλαβε τὰ δικά σου;) *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (ἔχει ἀλῶς·) *Δαφνοστεφὴ Βασιλέα* (βεβαιότατα, ὰ γίνουν πολλοί·) *Ἄσπρον Γάτον* (μὰ τί ἐγεινες; μᾶς ἔφραγκο τὰ ποντίκια, τόσον καιρὸ ποῦ εἶχες νὰ φανῇς·) *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα* (δὲν τὸ εἶδε· εἰς τὸ 2ὃον;) *Σόλωνά Γ. Βι.* (ὄχι, ἐκτενές· δὲν μοῦ χρησιμεύει·) *Ἀστέρα τῆς Νίκης* (ἐλήφθησαν, δέκα!·) *Κ. Γ. Γυφε.* (δὲν πειράζει· καί, εἶνε συνδρομήτρια·) *Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης* (εὐτυχισμένη λοιπὸν ἡ Μυστηριώδης Νῆσος; ἐσύ· ἄλλα κάθε νῆσος εἶνε εὐτυχισμένη, ὅταν τὴν κατοικοῦν ἄνθρωποι δραστήριοι, ἐνεργητικοί, σὰν τοὺς ἀπρίκους τῆς Λίγκολν·) *Ἑλληνικὸν Παιᾶνα*, (ἐλήφθη· μετὰ ἕνα-δυὸ μῆνας θὰ δημοσιευθοῦν αὐτὰ τἀποτελέσματα·) *Γλυκὺ Παρελθόν* (ἐνεγράφη· εὐχαριστῶ πάρα πολύ·) *Ἐσπερόρον* (ἔχει καλῶς·) *Χρυσόφτερην Ἐλπίδα* (ὅλα ἐλήφθησαν· ἐκτὸς τῶν 50 λεπτῶν·) *Ἑρμῆβον Ἑρμῆν, Ἀνθισμένο Μονοπάτι, Κατίναν Νε.*, κτλ. κτλ.

Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Τρελλὴν Ψυχὴν (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.)

Κωνστ. Δ. Ἐλευθ., Ταϊγέτην, Γέρω-Δῆμον, (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***22αν Μαΐου***, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνᾶτε ὡραῖα τὰς ὥρας σας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου — Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Αὐγούστου.

336. Λεξίγριφος

Ρῆμα κοινὸν ἀπ' τὰ συνρημένα
Καὶ ἄρθρον θηλυκόν, πληθυντικόν,
Ἀποτελοῦν τὰ δυὸ μαζὶ ἑνωμένα,
Τοῦ Ἀλεξάνδρου κάποιον στρατηγόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

337. Στοιχειόγριφος

Ζῶον τῆς θάλασσας εἶναι μεγάλη.
Ἄλλ' ἂν μοῦ βάλῃς κεφάλι ἄλλο,
Γίνομ' ἐπίθετον, ὁποῦ σημαίνει
Κάποι' ἀξιολύπητη, δυστυχισμένη.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νυχτολοβίλουδο

338. Τριπλοῦς Μεταγραμματισμὸς

Μὲ ρῶ, πάντοτε τρέχω
Καὶ κάποτε φλοιοσβίζω.
Μὲ γάμα, εἰς τὸ τραπέζι
Νὰ φάγῃς σὲ καθίζω.
Μὲ νί, κρυφὰ σοῦ γνέφω
Σὰ νὰ ζητῶ βοήθεια.
Μὲ δ,τι σοῦ πῶ, νὰ ξύσῃς,
Μὲ φί, δὲν θάνε ἀλήθεια.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναγαΐδος

339. Μωσαϊκὸν

Ἡ μωρὲ καὶ ἡ πεύκη,
Ἡ ἐλάτη καὶ ἡ λεύκη,
Καὶ ἀκόμη τὴν ἡ ἐλαία,
Ἀπὸ ἕνα τὴν δανείζουν
Κι' ἄλλο δένδρον σχηματίζουν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπὲρ Πατρίδος

340. Πυραμὶς ἀντεστραμμένη

* * * * + * * * * = Ἐπιστήμη.
* * * + * * * = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
* * + * * = Μέρος τοῦ σώματος.
* + * = Πτηνόν.
\+ Οἱ πτωχοὶ γυιοὶ τῆς Π. Διεθήκης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθήματος τῆς Πατρίδος

341—345. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, ὅ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄ εὐ μεταγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ὄρος, Ἥρα, ῥόδον, ὀπός, χαρά.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑποδούλου Ἑλληνος

346. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Τώρα πάω νὰ κυνηγήσω,
Ἔλα Φώτη, ἂν θές, καὶ σύ.
— Τί κυνήγι, νὰ ρωτήσω;
— Ἀν θάκοῦς ἀπ' τόνα αὐτί!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄλκη

347. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ρήτορα.

1, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 2, Νῆσος τῶν Κυκλάδων. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Ἤπειρος. 5, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 6. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἱματωμένο Ξίφος

348. Φωνηεντόλιπον

πς - βζτ - σκνπτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γῆς τῆς Ἑλλάδος

349. Γρῖφος

ρα ρα
ρρ ρα
ρρ ρα
ΗΚ ἄλλη ρρ ρα ρα — τὸ $\frac{\text{προ}}{\text{ἐ}}$
ρα ρα
ρα ρα
ρα ρα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ Σουλίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 8ου φύλλου

88. Ἀμαζόνιος (Ἀμαζών, Ἴος.)—89. Βόλος - βέλος. — 90. Κλάθω - Κλωθώ. — 91. Κωνσταντιος, Κωνσταντία,

92.
Β Α Α
Α Σ Ι
Υ Π Ρ
Α Λ Κ Α Ι Ο Σ
Γ Λ Ρ
Υ Α Ι
Λ Ξ Α

93 - 95. 1. *Κῆπος*, κόπος, τόνος; ὄνος, ὄρος. 2. *Ἰῆνος*, τόνος, τόπος, κόπος, κόρος; *Κῦρος*, *Κύπρος*. 3. *Στόνος*, τόνος, γόνος; γένος; μένος, *μέλος*.—96. (Ἐδημοσιεύθη λανθασμένον· ἀντὶ Πόπη, ἤθελε Πίπη· καὶ τότε τὰ ἐαγηματίζετο κόπι).—97. ΜΕΘΑΝΑ (Μικρός, Ἔλα, Θάνατος, Ἄλλος, Νέος, Ἀνάβασις.)—98. Πάτοξον *μέν, ἄκουσον δέ*.—99. *Ὁ ἕνδεκα εἶνε ἀριθμὸς περιττός* (Ὦ ἓν δέκα ἡ νέα ρυθμός - περὶ τ' ὡς.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 17—23 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Σοφία Μονοστράτου, Δ. Ν. Ταφαρίκης, Ι. Δ. Καποδίστριας, Ν. Κατσούρης, Ζωή Ἠλίτη, Βυζαντινὴ Νίκη, Σ. Α. Ρουσέας, Σ. Βλαστός, Ν. Γ. Πελεγρῆς, Αἰκατερίνη Ι. Ντασίου, Γ. Ε. Ἀλιμπέρτης, Ἰω. Γ. Παναγιωτόπουλος, Αλ. Θ. *Νικολάου, Καλλικάντζαρος, Γεραστάκις*, Γ. Ε. Ὄλσσεν, Γρ. Κούγουνας, Δ. Π. Βεροπουλος, Δ. Ε. Ψαροθεόδωρος, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Χ. Γ. Βούλτσιης, Ε. Ἀγγελάκουλος, Μαρίκα Σαμαρτζῆ, Ἑλένη Ἐπισκοπάκ., Π. Μ. Καλλέργης, Χρ. Χατζηιωάννου, Ἰω. Δ. Ζήσιμος, Μαρίκα Δ. Ἀλεξάκη, Ν. Καπότας, Δ. Παπαιωανναντίνου, Δ. Γ. Ζερμαλιᾶς.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Σοφία Ν. Παπαντωνοπούλου.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζηιωάννου.

ΒΕΛΑΝΙΔΙΩΝ: Ἰω. Ν. Ἀντωνάτος.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Ηλ. Ι. Σκούτης.

ΔΡΑΧΜΑΝΙΟΥ: Π. Α. Σταμόπουλος.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Φρ. Μπιάγκης.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Σ. Παπασπυρόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀθ. Α. Ρίζος, Μ. Ν. Γιαννάκης.

ΛΑΥΓΕΙΟΥ: Νυφούλα Ἀμυγδαλιά, Κατίνα Λ. Γκίνη, Μαρία Α. Ἔργκ.

ΛΙΜΝΗΣ: Δ. Α. Κολλάτος, Κ. Γυφτόδημος, Καίτη Γυφτοδήμου, Μ. Γυφτόδημος, Ἐλένη Γυφτόδημος, Θ. Γυφτόδημος, Βιργινία Ρουσοδήμου, Μαρία Ρουσοδήμου.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπίτης.

ΠΑΤΡΩΝ: Μαρίνα Τριάντη, Π. Τριάντης, Ἕλλη Τριάντη, Ἐλπίδα Δημακοπούλου, Σοφία Τριάντη, Καλλιόπη Παπανδραποδόπουλου Νίκη, Τάκης Σ. Σανθόπουλος, Ι. Βλάχος, Ντέμπη Κανελλοπούλου, Βλ. Ἀντωνόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Θεοδώρου, Μαρία Μ. Πατρικίου, Ν. Μ. Πατρίκιος, Μ. Καλοκαιρινός, Ἰω. Κ. Κούρταλης, Σπ. Β. Βαλσαμίδης, Γ. Ἐυ. Μαρτζάνης, Μαρ. Σταυριανοπούλου, Α. Θ. Πανάγος, Ν. Δ. Φουντοῦκος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Ν. Βλάχου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Α. Λαζαρίδης

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι. ΝΤΑΣΙΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΡΟΥΣΟΔΗΜΟΥ ἐν Λίμνῃ καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ Ἰης Ἰουνίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΛΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι